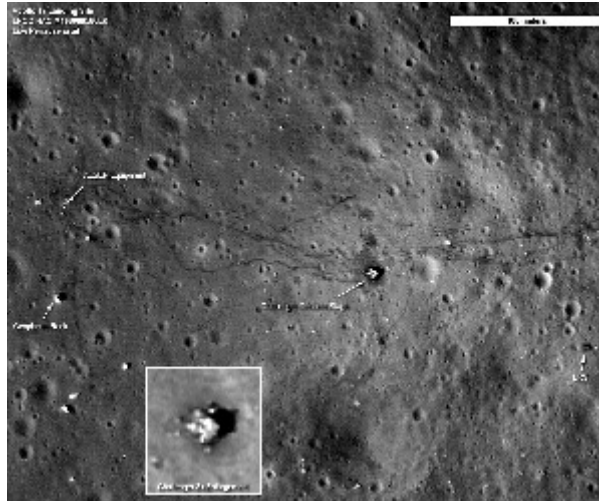

Αναίρεση των θεωριών συνωμοσίας για τα ταξίδια στη Σελήνη (Διονύσης Σιμόπουλος - Αλέξης Δεληβοριάς)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=167286>]

Οι περισσότεροι φωτογράφοι ήδη γνωρίζουν την αιτία: είναι αδύνατο να αποτυπωθεί συγχρόνως στην ίδια φωτογραφική πλάκα κάτι πολύ φωτεινό και κάτι πολύ αμυδρό. Το σεληνιακό έδαφος και οι κατάσπρες στολές των αστροναυτών φωτίζονται έντονα από τον Ήλιο, γι' αυτό και η φωτογραφική κάμερα που θα τα αποτυπώσει θα πρέπει να ρυθμιστεί κατάλληλα. Όπως συμβαίνει με την ίριδα του ματιού μας, η οποία συστέλλεται σε ένα έντονα φωτεινό περιβάλλον, έτσι και το διάφραγμα της φωτογραφικής μηχανής θα πρέπει να ρυθμιστεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε η έκθεση του φιλμ στο φως να είναι σύντομη. Τα άστρα στον σεληνιακό ουρανό όμως είναι τόσο αμυδρά που δεν προλαβαίνουν να καταγραφούν στο φιλμ στο σύντομο αυτό χρονικό διάστημα. Για να αποτυπωθούν, θα έπρεπε αντίθετα το διάφραγμα να μένει ανοικτό για αρκετά μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Τότε όμως, η φωτεινότητα των λαμπερών αντικειμένων που προσπαθούμε να αποτυπώσουμε θα «κατέστρεφε» τη φωτογραφία μας. Αυτό δηλαδή που λέμε είναι τελείως απλό: δεν είναι δυνατόν να καταγραφούν στην ίδια φωτογραφία δύο αντικείμενα με πολύ μεγάλη διαφορά φωτεινότητας.

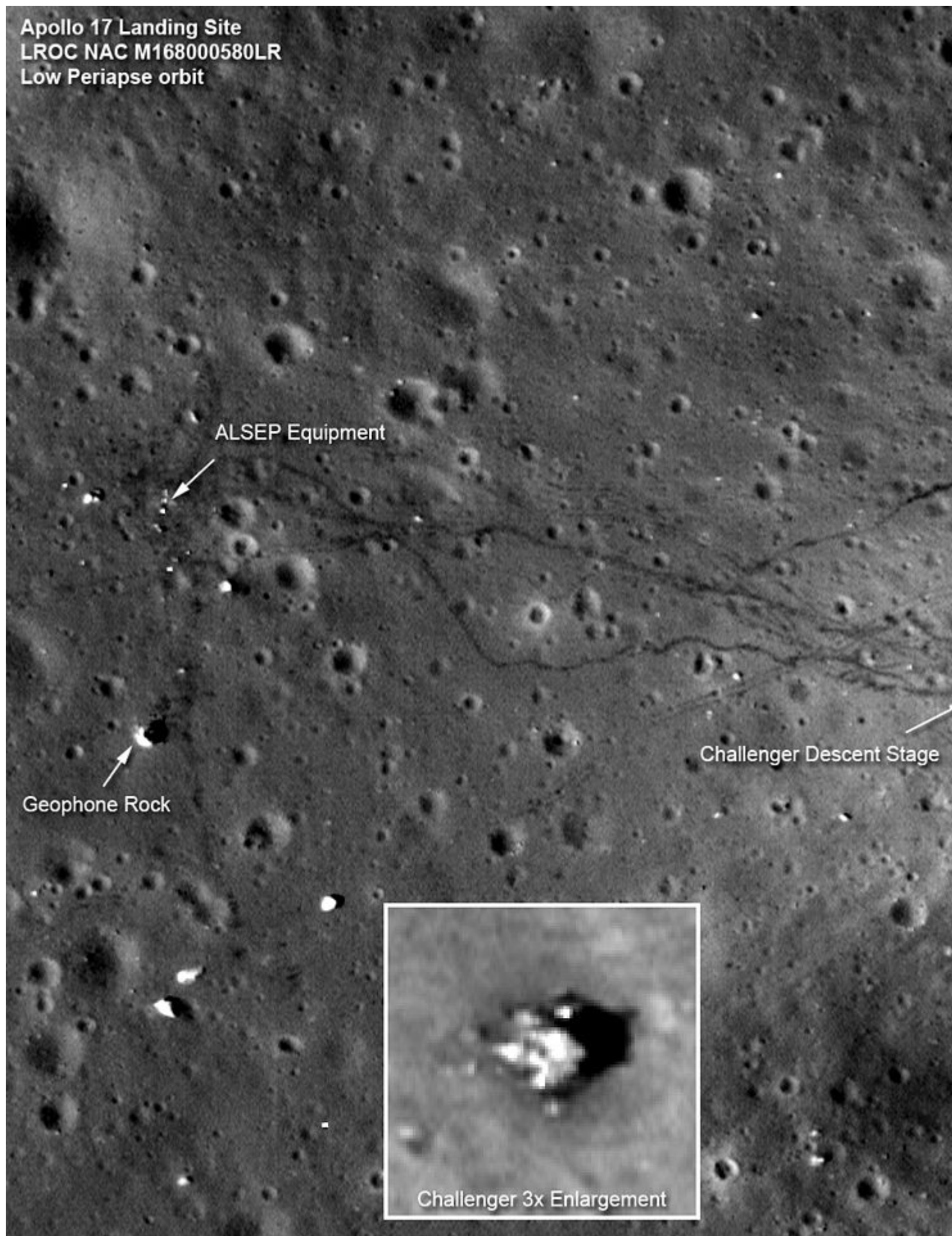
Apollo 17 Landing Site
LROC NAC M168000580LR
Low Periapse orbit

ALSEP Equipment

Geophone Rock

Challenger Descent Stage

Challenger 3x Enlargement

Ισχυρίζονται ακόμα οι θιασώτες των θεωριών συνωμοσίας ότι αφού ο Ήλιος είναι η μόνη κύρια πηγή φωτός στη Σελήνη και δεν υπάρχει ατμόσφαιρα που να σκεδάζει το φως του, οι σκιές που ρίχνουν όλα τα αντικείμενα στην επιφάνειά της θα πρέπει να είναι πολύ σκούρες, σχεδόν μαύρες. Επιδεικνύουν όμως φωτογραφίες σύμφωνα με τις οποίες οι σκιές των αντικειμένων στην επιφάνεια της Σελήνης δεν είναι μαύρες αφού άλλα αντικείμενα που βρίσκονται στη σκιά τους ξεχωρίζουν. Τι το περίεργο συμβαίνει εδώ; Τίποτε, εκτός από το γεγονός ότι η σεληνιακή επιφάνεια, οι διαστημικές στολές των αστροναυτών και οι συσκευές που μετέφεραν στην επιφάνεια της Σελήνης ανακλούν κι αυτές ένα μεγάλο μέρος του ηλιακού φωτός που πέφτει πάνω τους προς την κατεύθυνση από την οποία προήλθε. Ας υποθέσουμε για παράδειγμα ότι ο Ήλιος είναι προς τα δεξιά και φωτίζει την δεξιά πλευρά της σεληνακάτου, αφήνοντας την αριστερή πλευρά της στη σκιά. Το φως όμως του Ήλιου που πέφτει στην περιοχή αριστερά της σεληνακάτου ανακλάται πίσω προς τον Ήλιο δηλαδή προς τα δεξιά, ακριβώς στο αριστερό τμήμα της σεληνακάτου που βρίσκεται στην σκιά, το οποίο και φωτίζεται. Με άλλα λόγια η σεληνιακή επιφάνεια είναι τόσο λαμπερή που μπορεί πολύ εύκολα να φωτίζει τις σκιές κατακόρυφων επιφανειών.

Ένα άλλο «παράδοξο» που επικαλούνται όσοι υποστηρίζουν ότι οι επανδρωμένες πτήσεις στη Σελήνη ήταν σκηνοθετημένες είναι κάποιες φωτογραφίες που δείχνουν ορισμένα αντικείμενα να ρίχνουν σκιές οι οποίες δεν είναι παράλληλες μεταξύ τους, όπως θα έπρεπε. Ούτε εδώ όμως υπάρχει κάτι περίεργο και η εξήγηση βρίσκεται στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε την «προοπτική» ενός τοπίου. Όταν ο Ήλιος είναι χαμηλά στον ορίζοντα και οι σκιές που ρίχνουν τα διάφορα αντικείμενα επιμηκύνονται, αντικείμενα που βρίσκονται σε διαφορετικές αποστάσεις από τον παρατηρητή, απ' αυτόν δηλαδή που κρατάει τη φωτογραφική μηχανή, όντως ρίχνουν σκιές που μας φαίνονται ότι δεν είναι παράλληλες, απλά και μόνο διότι τα αντικείμενα έχουν διαφορετική «προοπτική». Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει κι εδώ πάνω στη Γη. Βγείτε αργά το απόγευμα όταν ο Ήλιος είναι χαμηλά στον ορίζοντα και παρατηρείστε τις σκιές που ρίχνουν διάφορα αντικείμενα σε διαφορετικές αποστάσεις. Θα δείτε ότι φαίνονται να αποκλίνουν λίγο. Αντιθέτως εάν παίρναμε τη φωτογραφία «από πάνω» οι σκιές θα ήταν όντως παράλληλες.

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε «επ' άπειρον» την προσπάθεια κατάρριψης των αρκετών ακόμα «επιχειρημάτων» που επικαλούνται οι διάφοροι συνωμοσιολόγοι, αλλά μια απλή έρευνα στο διαδίκτυο εντοπίζει πολλούς δικτυακούς τόπους, οι

οποίοι έχουν κάνει εξαιρετική δουλειά σε αυτό το τομέα. Γι' αυτό καλό είναι να κλείσουμε εδώ προς το παρόν, κι ας αφήσουμε πλέον όσους θέλουν να πιστεύουν σε παραμύθια της Χαλιμάς να συνεχίσουν να τα πιστεύουν. Θα ήταν άλλωστε ανώφελο να συνεχίσει κανείς να προσπαθεί να αποδείξει τα αυταπόδεικτα, ή ότι «δεν είναι ελέφαντας», σε ανθρώπους που έχουν ήδη προαποφασίσει για το τι πραγματικά «συνέβη» και ερμηνεύουν στοιχεία, δεδομένα και φωτογραφίες με το τρόπο που τους «βολεύει» προσπαθώντας να τα προσαρμόσουν στην ήδη διαμορφωθείσα θέση τους. Κανενός είδους επιχείρημα δεν πρόκειται άλλωστε να αλλάξει την ήδη ειλημμένη απόφασή τους.

[Το κείμενο αυτό είναι μέρος μιας σειράς σύντομων περιγραφών για ένα από τα μεγαλύτερα τεχνολογικά επιτεύγματα του ανθρώπου: την επανδρωμένη επίσκεψη ανθρώπων στον φυσικό μας δορυφόρο πριν από 48 χρόνια. Η σειρά αυτή ξεκίνησε στις αρχές Ιουλίου με αποσπάσματα από τον Οδηγό της Παράστασης του Ευγενιδείου Πλανηταρίου που είχε τίτλο “Από τη Γη στη Σελήνη” (Διονύσης Σιμόπουλος και Αλέξης Δεληβοριάς, Αθήνα: Ίδρυμα Ευγενίδου, 2007, 148 σελ.)]